

DANIELLE CARSON

FALSE PROMISES

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Danielle Carson
Omslagontwerp: © Artscandare Book Cover Design
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2238 3
ISBN 978 94 027 7532 7 (e-book)
NUR 343
Eerste druk september 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Serafina

‘Seks is iets heel natuurlijk. Het is zelfs fijn.’ Nina Carrington, mijn beste vriendin, doet de zoveelste poging om me gerust te stellen voor de nacht die me morgen staat te wachten.

April Yeon, mijn andere beste vriendin, knikt gretig. ‘Voorheen was het iets wat ik deed om mijn nare ervaring te verdringen. Maar nu, met Ivan –’

‘Nee!’ Nina slaat haar handen tegen haar oren. ‘Ik wil niets over het seksleven van mijn broer en beste vriendin horen.’

April grijnst katachtig. ‘Echt niet? Maar de dingen die hij met zijn tong kan doen... Oef.’

‘Stop,’ jammert Nina.

‘Jij vertelt anders ook altijd in geuren en kleuren over je seksleven met Roman.’

‘Dat is anders.’

‘Helemaal niet.’

Het gekissebis van mijn vriendinnen is een welkome afleiding.

We zitten hier alle drie in kleermakerszit op mijn kingsize bed in onze matchende roze satijnen pyjama's. Ik wilde graag dat zij vannacht bij me zouden blijven. Het beklemmende gevoel neemt dan misschien niet af, maar de ruis in mijn oren en mijn klamme handen lijken met hun aanwezigheid wel wat weg te ebben.

Ik luister dan ook met liefde naar hun eeuwige gekibbel. Toch wordt het al snel ruis als ik me weer begin op te vreten over mijn aanstaande huwelijksnacht.

Mijn eerste keer zal met de man zijn op wie ik al jaren enorm verliefd ben. Dus waarom ben ik zo gespannen voor wat me te wachten staat?

Iedere keer wanneer ik Sebastian Kane zie, fladderen de vlinders wild door mijn buik. Hij is attent en ongelofelijk knap. Al is het niet alleen zijn uiterlijk waar ik op ben gevallen. Sebastian geeft me altijd het gevoel dat ik besta, dat ik me niet altijd in het donkerste hoekje in de kamer hoeft te verstoppen, samen met mijn onzekerheden en angsten.

En toch is het idee van een huwelijk met hem iets wat me vreselijke angst aanjaagt.

Mijn blik gaat voor de zoveelste keer naar de wandklok.

Nog tien uur tot mijn bruiloft.

Dit gaat gebeuren, of ik het wil of niet. En dat betekent dat morgen mijn veilige bubbel barst. Voorgoed.

Als het gekibbel abrupt stopt, kijk ik op. Mijn vriendinnen kijken me allebei aan, het medeleven straalt van hun gezicht af. Zonder dat ik het doorhad, zijn mijn tranen gaan vloeien.

April pakt mijn hand vast en zegt met verstikte stem: 'Ik wou dat we meer voor je konden doen, Sera.'

Nina pakt mijn andere hand vast en knikt. Ook haar ogen worden vochtig.

Mijn beste vriendinnen voelen zich net zo machteloos als ik. Ze waren zelfs plannen aan het smeden om mij hier weg te halen, zodat de bruiloft niet door zal gaan. Voor ieder ander zou het klinken als een grapje, alleen ik weet dat ze beiden bloedserius zijn.

Maar helaas.

Ik ben de trouwe dochter die braaf doet wat mij wordt opgedragen. Dus als mijn vader zegt dat ik moet trouwen met de zoon van zijn goede vriend en zakenpartner, dan doe ik dat.

'Ik ben allang blij dat jullie nu hier zijn,' zeg ik zacht.

'O, Sera...' Nina omhelst me stevig. April voegt zich bij ons.

Deze groepsknuffel neemt niet al mijn zorgen weg, maar het verzacht

een fractie van de pijn. Onze vriendschap betekent alles voor me. Ik zou niet weten wat ik zonder deze twee zou moeten.

Nadat we elkaar hebben losgelaten en we onze tranen hebben weggeveegd, proberen de meiden mijn aandacht zoveel mogelijk af te leiden door over alledaagse dingen te praten.

En ik doe alsof het werkt. Af en toe lach ik zelfs om hun onzinnige uitspraken. Toch neemt de benauwdheid alleen maar toe. Want hoe hard mijn vriendinnen me ook proberen te helpen, ze weten niet hoe het er in mijn hoofd aan toegaat. Hoe angsten, waarvan je niet eens weet waar ze vandaan komen, zich meester van je maken.

Niemand weet dat.

Zo was het vroeger al. Mijn nanny's en privéleraren wisten niet goed wat ze met me aan moesten. Ik ben altijd al heel gesloten geweest. Niet enkel verlegen, maar gewoon bang om iemand in de ogen aan te kijken. Het was pure angst voor alles wat er op me afkwam, wat ik moest doen of wat er van me verwacht werd.

In het begin hadden mensen er begrip voor. Ze dachten dat ik er wel overheen zou groeien. Tevergeefs.

Het beetje begrip dat mensen voor je situatie kunnen opbrengen lijkt een houdbaarheidsdatum te hebben. Zodra je volwassen bent, moet je je er maar overheen zetten en je niet zo aanstellen. Want tja, zo is de maatschappij nou eenmaal ingesteld.

Wat zou ik graag een knopje willen indrukken dat al die nare gedachten en de hevige onrust in mijn borstkas in één klap uitschakelt. Hoeveel makkelijker zou mijn leven dan wel niet zijn?

Na een tijdje begint Nina te gapen en ook April wrijft in haar ogen. Ik kijk nog maar eens naar de klok. Het is al halftwee geweest.

'Als we over een paar uur nog een beetje fatsoenlijk voor de dag willen komen, moeten we proberen wat te gaan slapen.' Nina glimlacht zwakjes, al weten we allemaal dat ze gelijk heeft.

Ik wil helemaal niet slapen.

Ik wil vluchten.

Vluchten van een huwelijk waar ik geen enkele inspraak in heb. Vluchten van al het onbekende dat me nog te wachten staat. En bovenal vluchten van mijn eigen angsten.

Zelfs dat kan niet.

Met z'n drieën installeren we ons in mijn bed. Nina en April vallen vlak na elkaar in slaap. Ondertussen kijk ik toe hoe de wijzers op de klok weer een uur verspringen.

Af en toe dommel ik weg, maar nooit meer dan een paar minuten.

Als ik de tijd naar vier uur in de ochtend zie springen, geef ik het op. Met een zucht ga ik rechtop zitten in bed.

Nina ligt nog altijd naast me. De andere zijde van het bed is leeg. Ik schuif naar de rand van het bed en kijk naar beneden. April ligt uitgespreid als een zeester op de grond. Van alle logeerpartijen die we door de jaren heen hebben gehad, weet ik dat ze vreemde slaapgewoontes heeft. Ik ben dan ook allerm minst verrast om haar zo aan te treffen.

Voorzichtig zet ik mijn voeten op de vloer in de hoop beide meiden niet wakker te maken. Ik trek de sprei van het voeteneind en leg die over April heen, om vervolgens een kussen van het bed te pakken. Zo voorzichtig mogelijk til ik haar hoofd iets omhoog en leg het kussen eronder. Met een klein glimlachje kijk ik toe hoe April gewoon verder slaapt.

Ik trek mijn lange kamerjas aan en pak dan de antieke, witte lantaarn van een van de nachtkastjes en sluip ermee de slaapkamer uit. Pas als ik de deur achter me heb dichtgetrokken, draai ik aan de knop op de lantaarn. De lichtbron in het glas springt aan en wordt steeds feller naarmate ik de knop verder losdraai. Mijn vader heeft ooit deze lamp voor me gekocht, omdat ik vroeger altijd deed alsof ik een prinses was en ons landhuis als mijn sprookjeskasteel zag. Ik had niet alleen een kast vol met prinsessenjurken, maar ook allerlei andere spullen, zoals een groot prinsessenbed, een antieke kaptafel en een grote muurschildering van een sprookjeskasteel. Nu zijn de kaptafel en deze lamp de enige overblijfselen van die dwaze kindertijd.

Het is stil wanneer ik trap afloop naar de entree van het huis. Mijn vrije

hand glijdt over de smeedijzeren balustrade met elegante krullen. Het is niet vreemd dat ik dit vroeger als iets sprookjesachtigs zag. Alleen al deze dubbele, gebogen bordestrap straalt iets klassieks en bijna koninklijks uit.

Het ijzer voelt koel en vertrouwd aan onder mijn vingers. Na morgen zal dit niet langer meer het huis zijn waar ik woon. Die gedachte is nog enger dan al het andere.

Dit huis is altijd mijn veilige haven geweest. Met name mijn slaapkamer, een plek waar ik me altijd kan terugtrekken als ik weer eens mentaal met mezelf worstel.

Maar pap heeft andere plannen voor me na de bruiloft.

Als vastgoedmagnaat had hij binnen no time een huis voor mij en mijn aanstaande gekocht. Een prachtige villa, met een fenomenaal uitzicht op de Stille Oceaan. Hoe mooi de foto's er ook uitzagen, het enige wat ik voelde was pure paniek.

Pap ziet mijn worstelingen niet. Zelfs als hij het zag, zou dat er niet voor zorgen dat hij snapt wat er in mijn hoofd omgaat.

Als ik één ding geleerd heb, dan is het wel dat mensen die te maken hebben met depressie of angst juist dat deel van zichzelf af te weten schermen van de buitenwereld.

Dat is precies wat ik doe, dus misschien is het ook niet zo gek dat mijn vader niet ziet wat er aan de hand is. Ik kan hem dan ook niet van alles de schuld geven. De schuld ligt ook deels bij mij omdat ik er nooit over praat. Niet met pap, tenminste.

Hij is zoveel van huis voor zijn werk, dat hij niet ziet dat ik mezelf letterlijk afsluit van de buitenwereld. Mijn angst ligt voorbij de voordeur van ons landhuis. Alleen wat die paniek nou juist veroorzaakt, dat weet ik niet.

Dat angst een van de moeilijkste dingen is om te overwinnen, is me inmiddels pijnlijk duidelijk geworden.

Gelukkig heb ik altijd nog mijn toevluchtsoord en dat is ook precies waar ik nu naar op weg ben.

Ik loop naar de achterkant van het huis en glijp via de tuindeuren naar

buiten. Ik vervolg mijn weg over het groene kronkelpad naar het kleine bijgebouw, die diep verscholen in de weelderige tuin van het landgoed staat.

Mijn moeders dansstudio.

Het is een van de weinige tastbare dingen die ik nog van haar heb en deze plek geeft me het gevoel dat ik dicht bij haar ben.

Hoewel ik me mijn moeder nog nauwelijks kan herinneren, is in haar dansstudio zijn al iets wat me rustig maakt. Eigenlijk ken ik mam alleen nog van een paar flarden aan herinneringen en foto's. Ik was immers pas vijf toen ze overleed.

Eén ding weet ik echter zeker: ze was compleet het tegenovergestelde van mijn vader. Mam was zachtaardig en had een hart van goud. Dat is wat Angie, onze huishoudster, me zo vaak heeft verteld. Angie is ook de enige die me over mam vertelt. Pap heeft het onderwerp altijd vermeden als ik ernaar vroeg, haast alsof hij haar wil vergeten.

Ik vraag me af wat mam zou denken over paps recente beslissingen. Zou zij erin mee zijn gegaan of zou ze het huwelijk een halt hebben toegeroepen?

Het licht van mijn lantaarn is het enige wat de duisternis doorbreekt wanneer ik het bijgebouw nader. Ik duw de deurklink naar beneden en loop het kleine halletje binnen, voordat ik de dubbele deuren van de dansstudio openduw. Ik zet mijn lantaarn op de grond en ga ernaast in klermakerszit op de vloer zitten. Het zwakke licht werpt een schaduw op de barre in het midden van de ruimte en laat een deel van de spiegelwand oplichten.

Met mijn hand wrijf ik lichtjes over de houten vloer. Hier liggen de levendigste herinneringen die ik nog aan mijn moeder heb.

Ik sluit mijn ogen en richt me op één daarvan.

Ik probeer mijn voeten in een positie te draaien die mijn lichaam nog niet begrijpt. Mijn tong steekt geconcentreerd uit mijn mondhoek.

Naast me knielt mama. Ze lacht terwijl ze mijn voeten voorzichtig corrigeert.

‘Dit heet een pli ,’ zegt ze. ‘Buigen, niet breken. Snap je?’

Ik knik driftig en buig dan zo diep, dat ik bijna omval. Papa, die ons filmt met de camera, begint te lachen.

Mama werpt hem een boze blik toe, voordat ze zich weer naar mij toedraait. ‘Heel goed, liefje. Nog een keer. Ballet is herhalen, Serafina. En voelen. Je moet luisteren naar je lichaam.’

Ik kijk naar haar op. ‘Net als naar jou, mama?’

Mama lacht. ‘Ja. Net als naar mij.’

De herinnering drijft weer weg.

Ik trek mijn knieën op en laat mijn kin op mijn armen rusten. Een traan biggelt over mijn wang en al snel vallen er meer. Zo blijf ik zitten tot de tranen niet langer stromen en mijn ogen branden van de inspanning.

Ik heb geen idee hoelang ik hier al zit. Dat het al een tijdje is, blijkt wel als het buiten begint te schemeren. Dat wordt nog eens bevestigd wanneer ik probeer op te staan. Ik pers mijn lippen opeen als ik voel dat mijn rechterbeen slaapt. Verwoed sla ik met de zijkant van mijn vuist op mijn bovenbeen, in de hoop dat het bloed snel terugkeert. Tot mijn opluchting gebeurt dat ook en blijft alleen nog die vervelende tinteling zeuren.

Ik pak de lantaarn op en sluit alle deuren achter me als ik de dansstudio verlaat. In plaats van terug het huis in te gaan loop ik voorbij het zwembad, naar de rand van het landgoed. Dit panoramische uitzicht dat zich helemaal uitstrekt van de glooiende heuvels van Los Angeles behoort tot mijn favorieten. Vanaf hier kan ik zelfs een glimp van de Stille Oceaan opvangen.

De eerste zonnestralen pieken al over de heuvels heen en verwarmen mijn gezicht. Ik draai de knop van de lantaarn uit, waardoor het licht dooft, en sluit mijn ogen.

Horen, zien, voelen.

Dat zijn vaak de drie dingen die me helpen om uit een paniekaanval te komen. Ook nu, met de warme zonnestralen op mijn gezicht, helpt het me iets kalmeren.

‘Wat doet mijn prachtige bruid al zo vroeg op?’

Mijn lichaam schokt van de stem die zo plotseling achter me opduikt.
Ik draai me om en tref daar mijn aanstaande aan.

Sebastian Kane.

Hij is gekleed in een pantalon en een dunne trui, die zijn atletische lichaam goed opvult. Zijn blonde haar zit netjes in model en die eeuwige charmante glimlach is op zijn knappe gezicht geplakt.

Hij is niet alleen mijn aanstaande, maar tevens paps rechterhand in het vastgoedbedrijf – het miljardenbedrijf dat met dit huwelijk op een dag naar Sebastian zal gaan.

Niet naar mij.

Nee. Pap wil niet dat een labiel iemand zijn bedrijf gaat runnen. En dat is precies wat ik ben: labiel. Ik weet nooit wanneer mijn angst zich meester van me zal maken. Dus ik snap het. Ik snap dat hij iemand op zijn stoel wil hebben zitten die niet alleen van zaken afweet, maar die hij eigenhandig heeft gevormd tot een waardige opvolger en die niet bij elk wisselwase in paniek raakt. Dat ik het begrijp, betekent niet dat het geen pijn doet.

Het mag dan nooit mijn droom zijn geweest om het bedrijf van mijn vader over te nemen, dat hij mij zelfs nooit als optie heeft overwogen, steekt me meer dan al het andere. Het is nog eens een bevestiging dat ik faal in het leven, dat ik niet goed genoeg ben.

Maar dat laat ik niemand zien.

Met moeite tover ik dan ook een glimlach op mijn gezicht. ‘Brengt het geen ongeluk om elkaar voor de bruiloft te zien?’

Sebastian gniffelt en pakt mijn hand vast. ‘Ongeluk? Hoe kan daar nou sprake van zijn als jij vandaag mijn vrouw wordt?’ Zijn lippen drukken een kus op de rug van mijn hand.

Misschien komt het door de aanhoudende stroom van angstige gedachten voor wat me na vandaag te wachten staan, maar ik voel op dit moment vrij weinig bij zijn aanraking of vleierende woorden.

En toch is dit de man met wie ik over een paar uur ga trouwen.

Ik heb geen keus.

Hoofdstuk 2

Serafina

De make-up artist legt de laatste hand aan mijn bruidsmake-up en kijkt via de spiegel naar mijn gezicht. ‘Volgens mij is het aardig gelukt om de wallen weg te werken.’

Toen Angie haar vanmorgen mijn slaapkamer binnenliet en ze het canvas – oftewel: mijn gezicht – zag waarmee ze aan de slag moest, keek ze even bedenkelijk voordat ze zei: ‘Geen zorgen, ik werk die wallen weg alsof ze er nooit zijn geweest. Ga lekker ontspannen, ik doe het werk.’

Alsof ik ook maar een fractie kan ontspannen met elke spier die in mijn lijf gespannen blijft. Toch is het redelijk gelukt om mezelf de afgelopen tweeënhalve uur rustig te houden terwijl er plamuur op mijn gezicht werd gesmeerd en er aan mijn haar geplukt werd om het fatsoenlijk in model te brengen.

Het eindresultaat mag er dan ook zeker zijn.

De schaduwen onder mijn ogen gaan nu schuil onder lagen skincare en concealer. Mijn oogmake-up bestaat uit zachte roze tinten, net als de blush op mijn wangen en de kleur van mijn lippen. Mijn blonde lokken hangen in zijdezachte golven los over mijn schouders. De zijkanten van mijn pony lopen perfect over in de lengte van mijn haar en hebben net zo’n glans als de rest van mijn lokken. Ik zie eruit als de glamourversie van mezelf en... lijk verdacht veel op mijn moeder toen ze mijn leeftijd had. Dat feit probeer ik zo snel mogelijk te verdringen, voordat ik al het harde werk ongedaan maak met mijn tranen.

Achter mij is er ook een hoop bedrijvigheid aan de gang.

Nina's spiegelbeeld verschijnt voor mijn ogen. Over haar armen drapeert ze de sluier die ze speciaal voor mij gemaakt heeft. 'Ik heb nog even gecheckt of alle parels goed vastzaten, maar hij is nu echt klaar.'

April komt naast haar staan en laat haar vingertoppen over de stof van de drie meter lange sluier glijden. 'O, Nina, hij is prachtig geworden.'

Nina glimlacht, al is het een veelal droevige glimlach. 'Het is het minste wat ik kan doen.' Ze kijkt mij weer aan via de spiegel. 'En als de bruiloft niet binnen twee weken was, dan had ik ook echt wel een poging willen doen om je trouwjurk te maken.'

Nog net op tijd slik ik in wat ik werkelijk denk en forceer een glimlach.

'Over je jurk gesproken,' begint April als ze vlug de tijd checkt. 'Als we op schema willen blijven, dan moeten we je nu in je jurk helpen.'

O, god.

Alsof de onrust in mijn lichaam nog niet erg genoeg was, beginnen mijn oren ook weer te suizen.

Blijf rustig.

Adem in... en uit.

Uit alle macht probeer ik mezelf kalm te houden. Ondertussen geeft de make-up artist nog wat laatste instructies aan Nina over hoe ze het beste de sluier in mijn haar kan vastzetten en neemt vervolgens afscheid.

Nu ben ik alleen nog over met mijn vriendinnen.

Nina legt de sluier voorzichtig neer op mijn bed en loopt naar de mannequin met mijn trouwjurk. Met ge oefende precisie haalt ze de jurk eraf en legt hem op de vloer, zodat ik er straks in kan stappen – precies zoals de winkelmedewerker van de bruidsmodezaak heeft uitgelegd.

We staren alle drie naar het stuk stof op de vloer alsof het een misdaad heeft begaan.

Met een diepe zucht zegt Nina: 'Oké, laten we dit maar doen.'

Ruim tien minuten later kijk ik weer naar mijn eigen spiegelbeeld. Het strapless lijfje van de ivoorkleurige satijnen jurk omhult mijn taille en geeft me als vanzelf een rechte houding. Vanaf mijn taille loopt de rok

wijd uit tot op de vloer. De subtiele plooien bij de halslijn verzachten het geheel; ze geven iets zachts aan wat anders streng had kunnen zijn.

De jurk voelt groots, maar niet overdreven. Geen kant, geen glinsterende details die afleiden. Hij is elegant, haast vorstelijk. Alsof hij de volwassen versie van alle prinsessenjurken van vroeger is.

Er klinkt een klopje op de deur en die gaat daarna op een kiertje open.

‘Mag ik binnenkomen?’ klinkt Angies zachte stem.

‘Jij altijd,’ zeg ik, mijn stem samengeknepen door spanning.

Ze komt de kamer binnen en als ze mij ziet, slikt ze moeizaam. April laat mijn hand los zodat Angie me vast kan pakken.

De vrouw, die ik toch een beetje als een surrogaatmoeder beschouw, neemt me met vochtige ogen van top tot teen in zich op. ‘Je ziet er beeldschoon uit, meisje.’

Tot nu heb ik me behoorlijk groot kunnen houden. En toch, bij het zien van Angies tranen wordt mijn keel nog verder dichtgeknepen.

Mijn tranen krijgen niet de kans te ontsnappen wanneer Lola, de weddingplanner ingehuurd door mijn vader, ook mijn slaapkamer binnen komt lopen.

‘Het is tijd,’ kondigt ze aan.

Ik grijp Angies hand steviger vast en mijn ademhaling wordt gejaagder.

Ik wil niet...

Aan mijn andere zijde staat Nina. Ze legt haar hand op mijn arm en zegt vastberaden: ‘We blijven bij je zolang het kan, oké?’

Via de spiegel zie ik April ook bevestigend knikken.

Ik adem beverig uit.

Juist. Ik kan dit. Ik móét dit doen.

Met trillende benen stap ik van het plateau voor de driedelige kamerspiegel af. Angie houdt nog altijd stevig mijn hand vast. Nina pakt de sleep van mijn jurk en de sluier van de grond en drapeert ze zorgvuldig over haar arm.

Zwijgend verlaten we mijn kamer.

Er is nauwelijks te merken dat er straks een bruiloft plaats gaat vinden

op dit landgoed als we de balustrade van de overloop bereiken. Alle festiviteiten bevinden zich buiten.

Met de stof van mijn jurk in mijn ene hand en mijn andere hand stevig om de trapeuning geklemd, daal ik voorzichtig de brede trap af. Ik slaak een opgeluchte zucht als ik heelhuids beneden ben aangekomen.

Lola loopt met ferme stappen voor ons groepje uit, terwijl mijn vriendinnen als een schild achter me lopen en Angie opnieuw mijn hand vastpakt.

Hun nabijheid stelt me een fractie gerust. Toch weet ik heel goed dat ik het straks alleen moet doen, dat ik in mijn eentje naar het altaar zal moeten lopen om mijn niet zelfgekozen lot tegemoet te gaan.

Via de foyer begeven we ons naar de achterzijde van het huis, waar de grote zitkamer zich bevindt. De royale deuren naar de tuin staan open. Enkel de roomwitte gordijnen schermen mij af van de ceremoniesetting buiten.

Vanmorgen waren meerdere trouwleveranciers al druk bezig om alles op te bouwen. Vanuit mijn slaapkamerraam kon ik alle activiteiten stap voor stap volgen en dat duwde me alleen maar verder mijn neerwaartse spiraal in.

We blijven stilstaan voor de openstaande deuren. De betoverende klanken van het strijkkwartet komen me tegemoet.

‘Jullie moeten je plek innemen bij de andere gasten,’ laat Lola mijn vriendinnen en Angie weten.

Mijn paniek zwelt aan en ik weiger Angies hand los te laten.

‘We zijn in de buurt,’ probeert April me gerust te stellen.

Nina knikt. ‘Je bent niet alleen, oké?’

Langzaam knik ik, al is dat enkel omdat ik Lola ongeduldig zie worden.

Ze schenken me alle drie een glimlach, allemaal geforceerd en duidelijk bezorgd. Angies hand glijdt uit de mijne en dan verdwijnen de vrouwen van wie ik zielsveel houd via de zijdeur naar buiten. Ik blijf achter met hevige hartkloppingen.

Het gordijn waait deels naar buiten en komt dan met een vlaag weer

terug. Ik focus op de beweging van de stof, die haast sereen oogt. Het kalmeert me niet, allesbehalve dat zelfs. Koud zweet verzamelt zich op mijn rug, en mijn handen worden klam. Ik knijp mijn ogen even stevig dicht.

Dit is niet het moment om een paniekaanval te krijgen.

Naast me praat Lola druk door het microfoontje naast haar mond.

‘Jouw beurt.’

Ik heb pas door dat ze het tegen mij heeft als ze me een boeket in de handen drukt. Ik staar naar het bruidsboeket. Het heeft neutrale kleuren: zachtroze dahlia’s, roomwitte pioenrozen en eucalyptustakken. Prachtig, maar zelfs hiervan heb ik niets uitgekozen.

De muziek verandert en de gordijnen worden voor me opzijgehouden.

Dit is het moment – het moment dat alles in mijn leven gaat veranderen.